

Zwolle - 30-07-2019 Mac Pec en Dun-cat - Humor in de GGZ

Of ik met hem meewilde als begeleiding naar de oogspecialist. Hij had een ontstoken oog. Deze bikkelaar had zelfs gehuild van de pijn. Vermoedelijk opgelopen tijdens de opname-crisis een paar weken terug, de politie had pepperspray gebruikt.

In het gesprek met de taxichauffeur is een psychedelisch sfeertje herkenbaar. Gaat het nu over BigMac van Mc Donalds of over PEC – beide bedrijven worden gepasseerd op weg naar het ziekenhuis -. Er ontstaat een combinatie, een Mac Pec. Bij dezen. Een nieuwe variant op de klassieke Big Mac is geboren.

Opvallend helder communiceert hij met alle medewerkers van het ziekenhuis. In de wachtruimte biedt mij attent een Happinez om te lezen aan. Even later liggen we in een deuk om een illustratie van Donald Duck, waar hij tegen de lamp oploopt omdat ie zijn schaduw wil pakken. 'Toepasselijk nummertje op deze plek' grinnikt hij.

Wachtend op de taxi die ons terugbrengt naar de kliniek worden er een paar sigaretten door hem gerookt, terwijl hij twee motoren keurt, welke bij de ingang staan. Ik vermaak mij kostelijk als ik luister naar de uitwisseling met een van de motorrijder. Kennis en fantasie loopt door elkaar. Want wat heeft hij verstand van alle soorten en maten Honda en Duncan-motoren. De motorrijder is geweldig in het respectvol ombuigen van zijn fantasie naar iets dat wel de werkelijkheid benadert. Want ja, er zijn immers inderdaad legio motorrijders die thuiskomend verzuchten dat de voorband het wegdek niet heeft geraakt. En zeker de Duncanrijders. Al doet ze er zelf niet aan.

Heeft hij trouwens nou wel of niet zijn motorrijbewijs? Het doet er niet toe.

We kunnen instappen, de taxi staat klaar. Ik ga zitten en pak mijn mobiel om een code door te kunnen geven. Maar, waar is mijn mobiel? Hij is zeer adequaat en behulpzaam. Hij vraagt mijn nummer zodat hij mij kan bellen. Ik antwoord nog dat dat geen zin heeft, het geluid staat immers uit. Hij zegt naar de balie te zullen lopen, ik was immers nog even terug naar binnen gegaan? Ja, maar zonder mijn tas. Ik blijf zoeken in mijn tas, geen mobiel. En loop hem vervolgens achterna richting de balie. Maar wie komt daar aan met mijn mobiel in zijn hand? Hoe kan dat nou, vraag ik hem. Op de balie natuurlijk, zegt hij.

Weer terug in de auto check ik alsnog het geluid; dat staat uit. Jawel hoor, hij ging gewoon over hoor, zegt hij nog. Nou ja, het dashboard flikkerde toch. En dan heb ik het door. Hij speelt de rol van redder. Uit op een wit voetje? Ook het flirten is hem niet vreemd, helder en psychotisch. Hoe menselijk kun je zijn? En ook, hoe gewiekst (hij) dan wel hoe naïef (ik)? Ik glimlach en vraag hem mijn nummer te verwijderen. Gewillig geeft hij mij zijn mobiel. Het lukt eerst niet, later wel.

Op de afdeling terug geen heldenverhaal en ook geen gedoe over het voorval. Let it be.

Ik ben heel blij dat ik vandaag een laatste dienst heb gedraaid als B-verpleegkundige. Exact 30 jaar vanaf de maand van diplomering. De doorstart als zelfstandige binnen praktijk Mhooj naar Zwolle (medio 2017) is een feit. Het loopt. Hoera!

Het werken in de kliniek in deze rol is niet langer mijn ding. Maar dit soort situaties zal ik oprecht missen. Die zijn uniek voor deze rol. Die blijven me dan ook bij als dierbare herinneringen.

Gedurende de dag loopt dhr. steeds verzorgder op de afdeling. Merkbaar opgelucht dat zijn oog beter voelt. Bij vlagen knal-psychotisch. Maar met een glimlach, dat zeker ook. Waar ik dacht dat hij in zijn hoofd leefde was hij volop present en dat op zijn eigen unieke manier. Hij had elk mens die hij vanmorgen had ontmoet met recht wakker geschud en in het hier en nu gedropt met zijn verrassend heldere vragen en opmerkingen, complimenten en vriendelijke groet. En met zijn gevoel voor humor.

Ik overweeg nog eenmaal terug te gaan naar de kliniek. Heb namelijk verzuimd hem normaal ff gedag te zeggen, te druk met weggaan. Misschien geef ik hem wel het vilt-creatiefje van de zwarte kat, dat ook nog uit mijn tasje was komen rollen vanmorgen. Als kleine blijk van dank voor deze laatste herinnering als B-pleeg – gewerkt te hebben met een glimlach.

He, een echte Dun-cat, zei hij nog toen hij het vilten gevalletje bekeek. Ik hoorde het eerst niet.

Maar ook nu blijkt maar weer: de humor ligt voor het oprapen. Ook in de GGZ.

